

DE BAANSTROPER.

IJzeren Simon lag, naar 't bevel van de kapitein, met zijn mannen op de grote baan, die sedert het begin der XVIIIe eeuw Gent met Brussel verbindt.

Reeds menig reiziger was door de schelmen uitgeplunderd.

Overdag hielden zij zich schuil in de hut van kromme Siska, een oud gebrekkig wijf, heelster van beroep, die onder Oordegem woonde.

Bij het vallen van de avond begaven ze zich naar de steenweg.

Godfried, die een snel paard tot zijn beschikking had, ontsnapte aan hun bandieterij en bereikte veilig de stad Aalst, waar hij in een deftig hotel intrek nam.

Tegelijkertijd met hem vertrok een ander reiziger, wiens bestemmingsplaats ook Jehan de Creil was.

Mijnheer Baru begaf zich naar de oude edelman, om de laatste schikkingen voor het monsterachtig huwelijk te treffen.

In een oude koets reisde hij over de grote baan naar Aalst.

Even buiten Brussel kreeg men tegenspoed. Er brak een traam van het voertuig en 't duurde tamelijk lang, eer het ongeval hersteld was.

Mijnheer Baru speelde geweldig op tegen zijn knecht, alsof deze er schuld aan had, dat zijn meester de voertuigen niet op tijd en stond liet nazien.

Maar een goed uur later kon het manneke zijn reis vervolgen.

— 't Is alsof de duivel er zich mee moeit, riep de trouwlustige rijkaard, toen enige mijlen verder een der paarden zijn hoefijzer verloor. Voortrijden! gebod hij bars.

— Maar heer, waagde de knecht op te merken, Bles zal kreupel lopen en 't ware...

— Doe wat ik zeg! Ik moet verder en 'k wil het.

Maar weldra zag hij de dwaasheid van zijn bevel in en hij liet zijn knecht de hulp gaan inroepen van een hoefsmid.

Door al die onheilen viel de avond reeds, toen het rijtuig 't grondgebied der gemeente Oordegem bereikte.

Eensklaps sprongen vier mannen uit de gracht, bezijden de baan; twee hielden de paarden stil, een bedreigde met geladen pistool de koetsier, de vierde opende het portel en stak zijn wapen de ontstelde Baru onder de neus.

— Een kreet en ge zijt er aan! riep de laatste, die niemand anders was dan IJzeren Simon.

— Ach, dood... mij... niet! stamelde Baru. Wat wilt ge van mij?

— Ge moet zo haastig niet zijn, hernam de rover. We gaan eens op ons gemak spreken. Wees zo goed uit te stappen.

Maar Baru, zich herstellende, haalde een zakpistool te voorschijn, hopen de dat zijn aanvaller door de duisternis zulks niet zou bemerken.

Maar op hetzelfde ogenblik klonk een schot en Baru viel met een pijnlijke kreet achterover. IJzeren Simon had zijn linkerhand verbrijzeld.

— 'k Heb u gewaarschuwd, zei de schelm kalm. Als ge nu nog eens moest wagen dat speelding aan te vatten, schoot ik u door de kop. De mannen van Jan De Lichte laten zich niet voor de zot houden.

Baru kloeg en kermde.

IJzeren Simon floot even en nog enige boeven snelden toe. De aanleider van dit troepje gaf enige korte bevelen, die snel opgevolgd werden. Baru werd geblinddoekt evenals zijn koetsier, beide gevangenen werden in het bos gesleurd, terwijl twee rovers vlug op de bok van het rijtuig klommen, de paarden aanzetten en rap wegreden. Men moet uit alles munt slaan. Deze twee schurken gingen het voertuig te Gent verkopen.

Weldra bevonden Baru en zijn bediende zich in de hut van kromme Siska.

— Wat gaat ge met ons doen? vroeg de Brusselaar op wanhopige toon. O mijn hand! liet hij er op volgen. Ik zal nog flauw vallen van pijn.

— Ik zal eens naar de kwetsuur zien, zei Siska. En de hand bekijkende, vervolgde ze: Gij zijt lelijk geraakt! •

— Ja, dat komt er van, als men ongehoorzaam is, zei Simon ruw.

— Ik zal de pijn wat stillen, hernam het wijf.

Zij nam enige kruiden uit een fles, liet die trekken in water en legde ze op de wonde.

— Dat zal spoedig helpen, troostte ze de lijder. Waarom waart gij ook zo onvoorzichtig, om tegenweer te willen bieden?

— Nu gaan we eens spreken, zei Simon. We hebben u niet hierheen gebracht, omdat we zo gesteld zijn op uw gezelschap, dat verstaat ge toch wel. Wat we hebben moeten, zijn duiten.

— Och, ik ben maar een arme man...

— Ja, ja, arme duivels rijden tegenwoordig in een koets met twee paarden. 't Is immers zulk een goede tijd, nu de Fransen alles wegnemen en de mislukking van de oogst de ellende nog vermeerderd... Ja, ja, ik twijfel of ge zelfs wel een hemd draagt... Maar we hebben nu geen tijd om fratsen te verkopen. Wie zijt gij?

— Baru, een nederig koopman van Brussel.

— Ah, een koopman en nederig, ja dat kan ook nog zijn. Maar de bijzonderheden van uw karakter laten mij onverschillig, als ge

maar een goede hoedanigheid bezit: liefde voor waarheid! En daarom, antwoord zonder te liegen. Waarheen is uw reis?

— Naar baron de Creil.

— Ah, naar die schelm! Een oude kennis van me, moet ge weten. Maar als ge die kerel gaat bezoeken, behoort ge zeker ook tot de adelstand. Wij hebben dus een fijne vogel gevangen. Ledig uw zakken eens!

Baru gehoorzaamde zonder tegenspreken. Hij haalde zijn portefeuille voor de dag, die de rover snel onderzocht.

— Dat is iets, maar niet veel. Hebt ge nog geld bij u? zei Simon, de tas in zijn zak stekende.

— Neen, neen, waarlijk niet! Ik mag doodvallen...

— Ho, ho, ik merk al dat ge liegt, anders zoudt ge zoveel woorden niet gebruiken. Antwoord dus rap; waar hebt ge 't overige geld gestoken?

— Zoek me af en ge zult zien, dat ik de waarheid spreek!

— Ik zal er kort spel mee maken, sprak Simon ongeduldig. Allo, Brandijzer, steek hem in 't achterkot en gij, Spanjol, breng de koetsier naar 't zoldertje. Morgen zullen ze handelbaarder zijn.

Baru sribbelde tegen, maar de aanleider van deze roverafdeling luisterde zelfs niet meer.

En toen de gevangenen weg waren, zei hij:

— We zullen de kapitein in kennis brengen met deze aanhouding. Wie weet, kunnen we niet een grote losprijs bekomen. Vooruit, Jan de Zot, trek gij eens rap naar onze baas.

— Ik ben al weg.

— Ja maar, wacht even, want anders weet ge nog niet, wat ge vertellen moet.

— Bochels zijn nogal begrijpelijk, antwoordde het manneke. Wil ik u de les eens opzeggen? Kapitein, we hebben een Brusselaar aangehouden, die in een koets met twee paarden reed en een koetsier in dienst had. Aan reisgeld bezat hij een goede som.

Hij noemt zich Baru en was op weg naar baron de Creil. Eiwel, IJzeren Simon of onderkapitein, hoe moet ik u noemen, zal ik mijn boodschap niet goed doen?

— Ja, ja, en vraag hoe ik handelen moet! Trek er nu maar van door. Maar opgepast voor de politie!

— De bult mag zich overal laten zien. Ik ben een treffelijk mens, hoor.

De schavuit spoedde zich voort.

Hij vond Jan De Lichte in de herberg van Livina, te samen met zijn mannen.

— Ha, daar komt een bochel binnen, en waarachtig de Zot zit er aan vast! riep Joseph, een der schelmen.

— Is er nieuws? vroeg de kapitein.

— Ja, we zijn ginds niet lui.

De bode vertelde het gebeurde.

— Baru! herhaalde 't bendehoofd. Baru, Baru... ja, 'k herinner me die naam... hij komt dikwijls op het kasteel. Jammer, dat de knecht van die baron weggelopen is uit de hut van Stan de Egyptenaar. Die zou ons alles kunnen vertellen.

De baas der bandieten dacht enige ogenblikken na.

— Livina, zei de bult, mijn kas en ik hebben dorst van het lopen.

— Ik tap niet uit liefhebberij, antwoordde de waardin.

— Maar we zijn zulke goede vrienden, ik sta in vuur en vlam voor u, ik bemin u hartstochtelijk. Gij maakt voor mij toch een uitzondering?

— Geef hem een kruik bier, beval De Lichte. En hoor hier, Jan, zeg tot IJzeren Simon, dat hij die Baru moet vervoeren. We mogen die Brusselaar niet zo spoedig loslaten.

— En de koetsier?

— Komt met zijn meester mee. Hij kan bode zijn later. En morgen avond verwacht ik u allen terug, want overmorgen vieren wij bruiloft.

— Bruiloft! Sa, 't water loopt me al in de mond.

— Bruiloft!

En de Zot ging naar Mie, liet zich op de knieën zakken, legde zijn hand op zijn bochel en sprak plechtig:

— Toekomstige vorstin, ontvang mijn oprechte hulde. Al mijn verering leg ik aan uw voeten, beminnelijke bruid.

— Bravo! riepen de rovers.

— Moeder, laat hem eens op mijn gezondheid drinken, zei de dochter der herbergierster vrolijk.

— Baas, mag ik kromme Siska ook meebrengen? Zij zal mijn juffer zijn op het feest.

— Ja, ieder is welkom. Maar talm nu niet langer. Keer naar Siska terug.

— Ik vlieg, want de afwezigheid van onze scheve vriendin pijnigt mijn hart.

De bode vertrok weer.

Ja, 't huwelijk tussen de kapitein en Mie was vastgesteld op de volgende Zondag. Livina zou de verbintenis sluiten en de bendeleden beschouwden die vereniging als wettig. De avond voor de trouwdag kwamen alle bendeleden af. Het was grote vergadering, want iedere onderbaas moest verslag doen van 't verrichte roverwerk.

De Poeldenier bracht drie gevulde graanzakken mee.

— Allerlei kostelijke stukken uit het kasteel van Lede, zei hij fier, als had hij de grootste heldendaad verricht.

— En hoe ging het?

— Opperbest! De kasteelheer was afwezig. De knechten, die het slot moesten bewaken, hebben wij overvallen en gekneveld. Wij

hadden dus vrij spel en braken in en zochten waar we konden. Nu, onze buit is goed.

— Er is dus werk voor de verhelers en de opkopers, Livina, leg alles weg en na de bruiloft zullen we de leurders verwittigen. Dat goed moet verre verkocht worden, want de kasteelheer zal de politie waarschuwen. En daar hij een groot man is, zal deze de goudsmiden verwittigen van de omliggende steden.

— Onze Zigeuners trekken tot in 't Franse, zei de waardin, zo verre zal men niet zoeken.

— En gij, Tode? Wat hebt gij uitgestoken?

— Nogal veel, kapitein, maar we hadden meer kunnen doen in de pastorie van Zandbergen.

— Hoe zo?

— Ach, sommige mannen zijn nog bijgelovig, en hierbij bezag hij een zijner handlangers, een jonkman van rond de twintig.

— Ge moet me zo dwaas niet bezien, antwoordde deze. 'k Weet wel, dat ge op mij spreekt. Maar gij, Tode, zijt een Egyptenaar, ge zijt niet gedoopt, ge hebt geen communie gedaan, ge gelooft aan niets van onze kerk. Ik ben een rover, 'k weet het, maar ik weiger vlakaf dingen van de religie te stelen. Heiligschennis kan ons niets dan ongeluk brengen.

— Ha, die stoute spreker is Fons, de broer van Bert, die mij om 't leven van die Strijpense boer smeekte, viel Jan De Lichte schamper in.

— Mijn broers zaken zijn de mijne niet. Ik herhaal, dat ik geen dingen van de kerk steel en er zijn er hier meer, die zo denken als ik, hernam de jonkman.

— Maar wat is er dan toch eigenlijk gebeurd? vroeg de hoofdman, wrevelig over dit laatste antwoord, hetwelk hem herinnerde, dat hij af te rekenen had met de overtuiging of de mening zijner handlangers.

— Wel, hernam Tode, ik vond bij de pastoor een zilveren potje en wilde dit meenemen. Maar Fons, die bijgelovige dwaas daar, be-
weerde dat ik het moest gerust laten.

— Zeker, riep de ander, 't was 't gewijd oliepotje, dat de priester meeneemt op zijn berechtingen.

— Een gewijd oliepotje! klonk het van verscheidene kanten.

De Egyptenaars schoten in een luide lach.

— Oh, welke benauwde kerels zijt gij! riep Spanjol. Zijt ge nu bang van een potje?

— Bang, bang! herhaalde de Schipper. Ik geloof, dat we meer durven dan gij. Maar zeg mij eens, wrede Spanjol, waarom blijft gij op zekere avonden thuis? Waarom weigert ge dan te werken?

De Bohemer keek verlegen voor zich.

— Omdat uw geloof of uw zeden, wij weten niet wat gij belijdt, zulks verbieden, nietwaar? Welnu, wij hebben ook een eerbied voor

zekere voorwerpen en met die eerbied spotten, zulks kan ons geen geluk aanbrengen.

— Wel gesproken! riep Fons.

Jan De Lichte zag boos naar deze laatste.

Dat wordt een gevaarlijke gast, dacht hij. Fons en Bert moeten er van door.

En luidop zei hij:

— Fons, waar is uw broer?

— Dat zou ik beter aan u vragen, kapitein. Hij was bij uw troep en niet bij de onze.

— Bert doet maar vreemd, hernam 't opperhoofd.

En nu vertelde hij 't gebeurde in de hut van Janneken.

— Wel, sprak Fons onbeschroomd, Bert had gelijk. Waarom moeten wij nodeloos bloed vergieten?

Jan De Lichte sprong verwoed op en greep de jonkman bij de keel.

— Zijt gij baas of ben ik het? bulderde hij, terwijl zijn ogen fonkelden. Hebt gij mij wetten te stellen of ik u? Ik zal zeker bij u om raad komen!

— Laat mij los! kermde Fons.

— Daar, vlegel! tierde de kapitein, zijn slachtoffer in de hoek smijgende. Verzet u niet meer! Ik zal u nog anders vinden. En uw verwenste broer moet weg. Ik vertrouw die kerel niet. 'k Heb hem geboden, hier te komen en hij heeft zich niet vertoond. Hij is al een even grote lafaard als die graaf, welke zich uit de voeten maakte.

Fons stond op. Hij zag doodsbleek en sidderde over al zijn leden.

— Ha, gij beeft! schreeuwde De Lichte.

— Beven! Voor u! kreet de jongeling. De Lichte, ge zijt een lafaard, ge hebt mijn broer vermoord, omdat hij 't leven vroeg van iemand wiens lief gij roofdet, maar dat uit uw klauwen ontvluchtte. Ge trouwt morgen met Mie, omdat gij uw mannen vreest, doch...

De ongelukkige kon zijn zin niet voleindigen.

De kapitein was, briesend van toorn, op hem toegesprongen en had zijn mes in zijn borst geplant.

— Sterf, ellendeling! sprak hij met hese stem.

De ganse herberg stond in rep en roer.

— Ben ik kapitein of niet? schreeuwde 't bandietenhoofd. Kom maar af, die mij wil weerstaan. Gij hebt mij gekozen, ik wil dus ook gehoorzaamd worden.

Allen zwegen plotseling.

De Lichte was wreed om te zien, zoals hij daar stond, met zijn bebloed wapen in de hand. De schurk boezemde ontzag in; ieder staarde hem bevreesd aan.

Eensklaps werd de deur opengeworpen. De Snelloper stormde binnen.

— Vlucht, vlucht! riep hij angstig. De politie is in aantocht.

Ieder schrok. Zelfs de kapitein verbleekte. Livina en Mie gilden. Elk wilde naar de deur snellen.

Maar Jan De Lichte herstelde zich van zijn schrik en stelde zich voor de doorgang.

— Een ogenblik! gebod hij met donderende stem. Waar is de politie?

— Ze komt van Strijpen. Binnen vijf minuten is ze hier! antwoordde de Snelloper.

— Dan hebben we tijd genoeg. Ieder neemt zijn buit mee. Vooruit, naar Janneken's hut! We zullen daar de bruiloft vieren. In een oogwenk was de herberg ledig.

Maar geen honderd stappen verder riep De Lichte met een vloek:

— We hebben onzen gevangene vergeten.

Inderdaad, Baru was door IJzeren Simon medegevoerd naar de kroeg, zoals de kapitein bevolen had.

Hij zat in de kelder.

— Ik ga hem halen, besloot de kapitein. Brandijzer, ga mee met mij.

Maar ze waren te laat. Van uit het bos zagen ze, hoe het gerecht de herberg omsingelde.

— Terug! beval de schelm. We zijn de Brusselaar kwijt. In alle geval, we komen er toch goedkoop af.

— Te laat! zo ook riep de politieoverste op een toon van teleurstelling, toen hij 't roversnest ledig vond.

— Een lijk! kreet hij verschrikt, de gelagkamer binnentredende. En de ongelukkige kan nog niet lang dood zijn.

— Is hij wel dood? zei een zijner gezellen.

De overste haalde een spiegeltje voor de dag en hield het Fons voor de mond, en het aandachtig beziende, riep hij verwonderd uit:

— Hij leeft nog. Laten wij hem onze beste zorgen toedienen! Misschien kunnen we hem nog redden. Zeker een ongelukkige, die door de schavuiten hier gevoerd, geplunderd en wreed vermoord werd.

Zo babbelende, onderzocht hij de wonde.

— Er is niets meer aan te doen; hij zal geen kwartier meer leven. En zeggen, dat wij de rovers bijna vast hadden. 't Lampje brandt nog, ze zijn geen vijf minuten weg.

Een der politiemannen nam van 't schenkbord een fles brandewijn en wreef met het vocht de slapen van de ongelukkige.

Fons bewoog zich, hij opende zelfs half de ogen.

— Wie heeft u vermoord? vroeg de overste.

— De Lichte... fluisterde Fons.

Maar dit woord kostte hem zoveel inspanning, dat hij met een zwakke kreet de ogen sloot.

— 't Is gedaan! sprak 't politiehoofd. Maar hij heeft ons toch de naam van de moordenaar gezegd. De Lichte. De inlichtingen wa-

ren dus juist. Hier in deze kroeg kwamen de rovers bijeen. En wij, die ons enige tijd geleden zo lieten verschalken door dat wijf en haar dochter! Nu zijn alle vogels gevlogen. Raoul, neem het licht, wij gaan dit nest doorzoeken. Misschien vinden wij nog 't een of ander dat een spoor kan aanduiden. We zullen eerst in de kelder gaan.

Maar nauwelijks had hij de val opgelicht en stond hij op de eerste trede, of hij sprong verschrikt achteruit, want daar beneden smeekte iemand wanhopig:

— Ach, dood mij niet!

— Is daar iemand? riep de politieoverste, toen zijn eerste verbazing was gestild was.

— Ach, goede lieden, doodt mij niet, ik zal u veel geld geven!

— Daar zit nog een gevangene, hernam de aanvoerder verheugd. Licht bij, Raoul, wellicht kunnen wij een ongelukkige verlossen.

De mannen daalden de trappen af.

Baru, die op een stroleger zat en gebonden was aan handen en voeten, kermde voor de derde maal:

— Dood mij niet!

— Wie zijt gij? sprak 't politiehoofd. Wij zijn vrienden, vrees niet. We zoeken de rovers.

— God zij geloofd! riep Baru, die in deze dagen weer eens aan zijn godsdienst gedacht had, iets wat tot zijn gewoonten niet behoorde. Maar nu in de nood was alles, wat hij vroeger geleerd had, hem weer voor de geest gekomen.

— God zij geloofd! herhaalde hij. Ik ben dus weer vrij!

Spoedig was de gevangene van zijn banden verlost.

— Schrik niet, zei een der gerechtsdienaren, er ligt boven een lijk.

— Een lijk, hu! kloeg 't ventje. Hebt gij een der schelmen gedood?

— Neen, 't is een slachtoffer der rovers. En toen Baru de verslagene zag liggen, zei hij:

— En dat had ook mijn lot kunnen zijn! Ik ook zou daar kunnen liggen, dood, wreed vermoord! Hu! ik huiver nog als ik aan die schurkenbende denk en ik kan nauwelijks geloven, dat ik vrij ben. Komt, heren, laat ons rap vertrekken! De rovers mochten eens terugkeren!

— O, we zijn sterk genoeg: hier staan we ge vijven en daar buiten bevinden er zich nog twintig op post. Ik zal hier een verslag opmaken en wil ook uw getuigenis horen. De schavuiten zijn zeker nog niet lang weg?

— Geen tien minuten geleden was het hier een leven van alle duivels. Ik hoorde tieren en vloeken en, naar ik dacht, geraakte men ook handgemeen.

— En mag ik weten wie gij zijt?

— Mijnheer Baru van Brussel. Ik was op reis naar baron de Creil, toen ik op de baan van Brussel naar Aalst overvallen en medegevoerd werd. Wat er met mijn koetsier gebeurd is, weet ik niet. We werden op 't ogenblik der gevangenneming gescheiden. Of de ongelukkige nog leeft, wie zal het zeggen?

— Ja, ik leef nog! hoorde men eensklaps iemand roepen.

— Dat is Louis! zei Baru verheugd.

— Hij moet op de zolder zitten, sprak de politieoverste. Gauw, mannen, gaat zien!

Weldra kwam de voerman voor de dag. Zijn vreugde was onbeschrijflijk. De ongelukkige sprong in de gelagkamer, weende en juichte tegelijk, pakte nu de ene politiedienaar bij de arm, dan een andere bij de schouder, ging voor zijn meester staan, kortom hij geleek op dit ogenblik wel een krankzinnige.

— Maar waarom hebt ge niet vlugger geroepen? vroeg Baru.

— Ik vertrouwde mijn oren niet, heer, ik durfde ze niet vertrouwen. Maar toen ik zo duidelijk uw stem hoorde, toen begon ik alles te begrijpen. Oh, te denken dat ik vrij ben, dat ik vrouw en kinderen zal terugzien, dat ik niet langer meer in de klauwen zit van die... maar wat is dat? zei hij, angstig naar het lijk wijzende, dat de gerechtsdienaren in de hoek gelegd en met een laken overdekt hadden.

— Hef dat kleed maar eens op, zei Baru.

— Spot niet! sprak de politieoverste ernstig.

Ja, 't manneke, dat zo pas nog gekermid had: Ach, dood mij niet! begon weer dapper te worden, nu hij wist, dat vijf-en-twintig sterke kerels hem omringden.

— Dank de hemel, vervolgde de aanvoerder, dat ge ontsnapt zijt. De rampzalige jonkman die daar ligt, is zo gelukkig niet geweest. Hij werd door de rovers vermoord.

— Ai mij, ik beef! riep de koetsier verschrikt. Een lijk! Ik ben bang van doden. Och, laat ons rap van hier vertrekken, goede vrienden! De schelmen zouden kunnen terugkeren en ze zijn talrijk.

— Een beetje geduld! zei de overste gestreng. Ik moet u beiden eerst ondervragen.

— Moeten, moeten..., herhaalde Baru, die zijn oude hoogmoed terugkreeg. Weet ge wel tegen wie ge spreekt?

— Omdat ik zulks in alle bijzonderheden weten wil, zeg ik nogmaals, dat ik u moet ondervragen. Ja, mijnheer, moet, en wel in naam der wet, antwoordde de overste scherp.

— Ik ben de eerste de beste niet.

— Dat kan zijn, mijnheer, maar ik vind, dat ge al zeer dapper wordt, nu ge u veilig waant. Doch ook ik ben de eerste de beste niet, en verzoek u beleefd, maar toch zeer dringend, op al mijn vragen te antwoorden.

— 't Is of ge tegen een boer spreekt!

— En gij denkt een kind vóór u te hebben! Maar laten wij de tijd niet nutteloos verspillen.

Baru werd dus flink op zijn plaats gezet en 't ventje begreep ten laatste, dat hij niets beters doen kon, dan gehoorzaam te zijn.

Doch 't wordt hoog tijd de lezer te vertellen, hoe de politie hier kwam.

EEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

HET BEZOEK BIJ DE BARON.

Evenals wij zeiden, was de graaf, zoals de bandieten hem noemden, Toon, gelijk zijn huisgenoten hem heetten, maar wiens echte naam, naar we reeds weten, Godfried van Meerdal huidde, was onze vriend dus veilig te Aalst aangekomen met het vallen van de avond.

Ofschoon de jongeling het zelf niet vermoedde, mocht hij zich zeer gelukkig rekenen een voorspoedige reis gehad te hebben.

Zijn lot toch ware vreselijk geweest, moest hij in handen gevallen zijn der baanstropers. Zijn zogenaamde pleegvader, die met zijn mannen de Brusselse baan afloerde, zou verplicht geweest zijn hem over te leveren aan de kapitein, die aan Godfried de schande van de nutteloze aanslag op de pastorie niet kon vergeven. Jan De Lichte was te weten gekomen, dat de «graaf» niets van de bende verklapt had aan de geestelijke en al had 't bandietenhoofd daarom de priester met rust gelaten, de jongeling, die hem eens trotseerde, droeg hij echter een diepe haat toe.

Maar Godfried van Meerdal zat veilig met Dick in een hotel te Aalst.

Morgen zou hij zijn bezoek afleggen bij Johan de Creil, vastbesloten zijn recht te eisen. 't Is waar, hij kende Aleida nog niet, wist evenmin of ze hem en hij haar bevallen zou, maar nu Dick over het monsterachtig huwelijk gesproken had, was Godfried overtuigd, dat het zijn plicht was de jonkvrouw van dat vreselijk lot te redden.

Toen hij zo met zijn dienaar wat zat te kouten, kwam er een heer naar hem toe, die, een diepe buiging makende, beleefd vroeg:

— Heb ik de eer de zoon van baron Xaveer van Meerdal te zien?

— Inderdaad, ik ben die; doch ik heb de eer niet u te kennen.

— Neen, en vergeef mij mijn onbeleefdheid u zo vrijpostig aan te spreken. Doch ik brand van nieuwsgierigheid en daar ik een oud vriend van uw geachte vader ben, hoop ik, dat gij mijn vrijpostigheid zult verontschuldigen. Ik ben een Frans ambtenaar, hoofd der politie alhier.

— Een vriend mijns vaders, antwoordde Godfried opstaande,

dan ben ik gelukkig kennis met u te maken.

— Ik ontving heden avond de vreemdelingenlijst der gasthoven en vond uw naam. Spoedig kwam ik herwaarts, gedreven door het gevoel van vriendschap, dat onze familie jegens de uwe koesterde. Er zijn meer van Meerdals, doch dadelijk trof mij de gelijkenis met uw vader. Dus hebben uw ouders hun kind teruggevonden.

— Goddank, ik heb mijn vader eindelijk leren kennen. Mijn moeder, helaas, heeft haar schromelijk verdriet niet kunnen overleven.

— Is de barones gestorven? Ge moet weten, ik heb uw ouders te Parijs leren kennen; wij bezochten elkander dikwijls, doch verloren later elkander uit 't oog. En hoe gaat het met uw oom Henri, de broeder uwer moeder?

— Och, over hem spreek ik liever niet. Doch ja, ge hebt het recht alles te weten. Kom, laten wij, onder het genot ener fles wijn, wat spreken!

— Van harte gaarne, zo ik echter niet onbescheiden ben.

— Verre van daar, misschien mag ik nog op uw hulp rekenen.

— Als ik u van dienst kan wezen, zal 't mij een waar genoegen zijn, antwoordde de politieoverste buigende.

— Dick, laat ons wat alleen, zei Godfried vriendelijk tot zijn bediende, die onmiddellijk opstond. Het tweetal zette zich neer, Godfried bestelde een fles wijn, dronk met de ambtenaar op de kennismaking en vertelde toen zijn droevige geschiedenis, de ander echter verzoekende, over de rol zijns ooms het stipste stilzwijgen te bewaren.

De politieoverste luisterde met de grootste aandacht en belangstelling.

En toen de verteller geëindigd had, riep hij uit:

— Waarlijk, dat is een zonderling verhaal! Maar misschien kan het zeer gewichtige gevolgen hebben. Ge hebt daar gesproken over Jan De Lichte.

— Ja, de kapitein van een grote roverbende, die nog veel jammer zal verwekken.

— Ik weet, ik weet het, viel de ander in. Ik heb die schurkentroep reeds achtervolgd, maar mijn pogingen leverden niet de minste uitslag op.

En nu vertelde hij op zijn beurt zijn bezoek aan de herberg van Livina, dat de lezer uit een der vorige hoofdstukken reeds kent.

— En toch waart gij in 't roversnest! riep Godfried uit. Die waardin ontvangt de schelmen, bewaart het gestolen goed; haar dochter is de bruid van de kapitein, ofschoon de fielt haar wel nimmer zal huwen.

De ambtenaar keek zeer teleurgesteld. Ook gevoelde hij zich wat beschaamd, omdat hij zich door die twee vrouwen had laten verschalken.

Zijn gezelschap ried die gedachte en hij haastte zich te zeggen:

— De herbergierster en haar dochter zijn de sluwste mensen welke ik ken.

— Ik zal hun krocht nogmaals binnenvallen en zonder onder-
vragen neem ik alle aanwezigen mee.

— Ge zult wel doen, want ieder bezoeker dier kroeg deugt niet.

— En kunt ge me nog namen van plichtigen opgeven?

— Ik ken al de leden der bende niet, want ik leefde ginds als een vreemdeling. Men schold mij ook voor dromer, lafaard, slaap-
muts en wat niet al. 't Was of ik steeds het gevoel had bij hen niet thuis te horen. Zoals ik u reeds zeide, heette men mij «graaf», hoe-
wel bijna niemand mijn ware afkomst kende. Enige namen herinner ik mij nog.

Godfried gaf ze op, het politiehoofd nam er nota van.

Janneken, de Zanger, die zich steeds schuil had gehouden, was er niet bij. Dit moet de lezer weten, voor 't goed begrip van het ver-
volg.

Nu bracht de jongeling het gesprek op de baron.

— Die edelman staat niet gunstig bekend, vertelde de politie-
overste.

— Ik hoorde het reeds.

— Hij heeft een zeer onaangenaam karakter.

— Maar dat vindt voor een groot deel zijn oorzaak in de rhu-
matiek, die hem schrikkelijk plaagt, verontschuldigde Godfried.

— Ik geef dat toe, maar baron de Creil is bovendien zeer ruw
en ook gierig, alhoewel moet worden toegegeven, dat hij maar arm is.

— Ook mijn vader leed grote verliezen.

— Zoals de meeste edellieden hier te lande. De oorlog heeft
veel schade veroorzaakt.

— Helaas ja, maar als ik de jonkvrouw huwen wil, zoals in 't
verdrag bepaald werd, is het niet terwille van geld, maar, ik hoop
uit genegenheid en dan ook vooral, om haar te bevrijden van die
wellusteling, waaraan haar vader zijn dochter wil overleveren.

— Zeg maar verkopen; zo iets komt overeen met het karakter
van de baron.

— De Hemel zal het verhoeden!

— Laat ik vrij en onbewimpeld spreken, hernam de ambte-
naar. Ik geloof dat ge grote moeilijkheden zult tegenkomen.

— Hoe zo?

— De baron is koppig en geld is zijn afgod. Waart gij rijk,
dan...

— Maar ik kan haar onderhouden, volgens haar stand en rang.
Wij zijn gelukkig niet arm, al leed mijn vader grote verliezen.

— Ik ben blij zulks te vernemen, doch, volgens ge zegt, moet
die Baru zeer rijk zijn.

— Ik spreek de woorden van mijn knecht. Voor hem is een
mens spoedig rijk.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTER.

Nr 13

EERSTE JAARGANG

29 DECEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489